

I U 344/2014-17

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

9.9. 20 14

Podpis pristojne
sodne osebe:

[Signature]

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice Jonika Marflak Trontelj kot predsednica ter mag. Mira Dobravec Jalen in mag. Miriam Temlin Krivic kot članici,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Helene Kupnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: ZAVOD ZA UVELJAVLJANJE PRAVIC IZVAJALCEV IN PROIZVAJALCEV FONOGRAMOV SLOVENIJE, Šmartinska cesta 152, Ljubljana, ki jo zastopa Borut Bernik Bogataj, odvetnik v Škofji Loki, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Urad RS za intelektualno lastnino, Ljubljana,

zaradi nadzora nad zakonitostjo delovanja kolektivne organizacije,

o tožbi zoper sklep Urada RS za intelektualno lastnino št. 31223-15/2013-3/101 z dne 21. 1. 2014,

na seji 9. septembra 2014

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Urad RS za intelektualno lastnino (v nadaljevanju urad) je z izpodbijanym sklepom ugotovil, da je tožnik kršil četrty odstavek 156. členu Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (v nadaljevanju ZASP), ker je dne 9. 1. 2012 določil Začasno tarifo za prizemeljsko radiodifuzno oddajanje komercialnih fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa programa nacionalnega pomena (v nadaljevanju Začasna tarifa) in jo objavil v Uradnem listu Republike Slovenije št. 8/12, čeprav je bila tarifa za prizemeljsko radiodifuzno oddajanje komercialnih fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa nacionalnega pomena, prej že določena v tam navedenih tarifi in skupnih sporazumih (v 1. točki izreka), tožniku odredil, da v roku 30 dni od vročitve tega sklepa odpravi ugotovljeno kršitev tako, da prekliče nezakonito določeno Začasno tarifo z učinkom od 9. 1. 2012 dalje in objavi njen preklic v Uradnem listu Republike Slovenije ter o tem obvesti upravni organ (v 2. točki izreka) ter ugotovil, da stroški postopka niso nastali (v 3. točki izreka). V obrazložitvi sklepa urad navaja, da na podlagi prvega odstavka 162. členu ZASP kot pristojni organ nadzoruje, ali kolektivna organizacija izvaja naloge v skladu z ZASP. Če urad ugotovi kršitve določb ZASP, pa na podlagi prvega odstavka 162.a členu ZASP s sklepom odredi kolektivni organizaciji, da v določenem roku odpravi ugotovljene kršitve določb ZASP. Urad je v postopku nadzora ugotovil, da je tožnik v nasprotju s četrtyim odstavkom 156. členu ZASP dne 9. 1. 2012 sprejel in v Uradnem listu RS št. 8/12 objavil Začasno tarifo; v tej je tožnik določil tarifo oziroma višino in način plačila nadomestila za (prizemeljsko) radiodifuzno oddajanje fonogramov oziroma uporabo fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa programa nacionalnega pomena. Urad je ugotovil, da je tožnik Začasno tarifo sprejel in objavil, čeprav je bila tarifa za tak način uporabe, to je za (prizemeljsko) radiodifuzno oddajanje fonogramov oziroma uporabo fonogramov v radijskih programih, vključno za uporabo fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa nacionalnega pomena, prej že določena. Tožnik je namreč že 10. 5. 2005 sprejel Tarifo za radiodifuzno oddajanje in radiodifuzno retransmisijo fonogramov (Tarifa 1), s katero je določil tarifo za radiodifuzno oddajanje fonogramov oziroma za uporabo fonogramov v radijskih programih, vključno za uporabo fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa nacionalnega pomena. Dne 15. 6. 2006 pa je tožnik tudi sklenil Skupni sporazum o pogojih in načinih uporabe varovanih del iz repertoarja tožnika v komercialnih radijskih programih v Republiki Sloveniji ter o višini nadomestil za njihovo uporabo (v nadaljevanju Sporazum 1) in 15. 3. 2006 Skupni sporazum o pogojih in načinih uporabe varovanih del iz repertoarja tožnika v radijskih programih posebnega pomena v RS ter o višini nadomestil za njihovo uporabo (v nadaljevanju Sporazum 2), po izteku veljavnosti tega sporazuma pa je tožnik 18. 3. 2008 sklenil še Skupni sporazum o pogojih in načinih uporabe varovanih del iz repertoarja tožnika v lokalnih in regionalnih radijskih programih posebnega

pomena ter o višini nadomestil za njihovo uporabo (v nadaljevanju Sporazum 3). Sporazum 1 se je uporabljal od 1. 1. 2006 dalje in je veljal do 31. 12. 2011, Sporazum 2 se je uporabljal za čas od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2007, Sporazum 3 pa se je uporabljal za čas od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2012. Tarifa 1, Sporazum 1, Sporazum 2 in Sporazum 3, ki so bili sprejeti pred sprejemom Začasne tarife, so torej že določali tarife za radiodifuzno oddajanje fonogramov v radijskih programih, vključno v radijskih programih, ki nimajo statusa programa nacionalnega pomena. Ker lahko kolektivna organizacija v skladu s četrtem odstavkom 156. člena ZASP sama določi Začasno tarifo le, če za neko vrsto uporabe varovanih del tarifa še ni bila določena, tožnik pa je Začasno tarifo sprejel kljub temu, da je bila tarifa za prej navedeno uporabo že določena v Tarifi 1 oziroma Sporazumu 1, Sporazumu 2 ter Sporazumu 3, je tožnik Začasno tarifo sprejel v nasprotju s četrtem odstavkom 156. člena ZASP. Urad je tožniku dal možnost izjave o odločilnih dejstvih, ki jo je tožnik tudi podal, vendar je urad v nadaljevanju presodil, da gre za neutemeljene navedbe, ki ne morejo vplivati na odločitev v stvari.

2. Tožnik v tožbi navaja, da je urad z izdajo izpodbijane odločbe prekoračil svoja pooblastila po ZASP. Nadzor pristojnega organa je namreč opredeljen v 162. členu tega zakona, po katerem pa nadzorni organ nadzoruje samo, če kolektivna organizacija izvaja naloge, ki jih ji nalaga ZASP v svojem 146. členu, ne pa, ali kolektivna organizacija izvaja svoje naloge v skladu z ZASP. K pravilnosti takega stališča napotuje tudi dejstvo, da si urad takih pristojnosti ni lastil v letu 2006, ko se je postavljalo vprašanje zakonitosti tarife združenja SAZAS; takrat je urad pravilno sprejel samo mnenje. Sistemsko pa tudi ni mogoče, da bi se o istem vprašanju odločalo tako v upravnem kot tudi v rednem sodnem postopku. Ne glede na navedeno pa tožnik še navaja, da je urad določbo četrtega odstavka 156. člena ZASP nepravilno razlagal; navedena določba namreč ne vsebuje besede „nikoli“. Besedilo navedene določbe je najmanj nejasno; nejasnih določb zakona pa ni mogoče razlagati v škodo tistih, ki zakon uporabljajo. Urad tudi ni pristojen, da bi določil, kakšna je pravilna razlaga zakonske določbe. Tožnik dalje navaja, da so se tarifni sporazumi, ki jih je imel sklenjene s skupino izdajateljev radijskih programov, ki nimajo nacionalnega pomena, iztekli. Ker so ti sporazumi razveljavili dotedanjo tarifo, je na tem področju po neuspešnih pogajanjih nastala praznina ter za to področje tarifa ni bila določena. Pri tem ni pomembno, ali je tarifa pred tem že obstajala ali ne, pač pa zgolj, ali je tarifa za neko področje določena ali ne. V obravnavanem primeru tarifa za področje radiodifuznega oddajanja komercialnih fonogramov ni obstajala ter so bili podani pogoji za določitev začasne tarife. Tožnik dalje navaja, da zoper Začasno tarifo v dveh letih od njene uveljavitve nihče ni sprožil postopka pred Svetom za avtorsko pravo (v nadaljevanju Svet). Glede na navedeno - tudi ob upoštevanju dvoletnega trajanja uporabe domnevno sporne Začasne tarife - se tudi sicer postavlja vprašanje

smiselnosti ravnanja urada, saj na ta način posega v razmerja med uporabniki in tožnikom. Ključni argument, ki govori v prid stališču tožnika in zoper stališče urada, pa je dejstvo, da je imel tožnik pred sprejetjem Začasne tarife različne pogoje in različne tarife za različne statute izdajateljev radijskih programov: tako je obstajal posebni sporazum s posebnimi individualnimi pogoji, kateri so opredeljevali oziroma določali višino tarife za vsakega posameznega izdajatelja, za nacionalno RTV, za nacionalni program posebnega pomena (RA Ognjišče), za programe posebnega pomena ter za komercialne radijske postaje. Tak sistem je bil sprejet v času, ko je obstajala različna kvalifikacija radiodifuznih organizacij po Zakonu o medijih. Pozneje se je zakon spremenil in določene kategorije ukinil in tudi sicer se je preko pogajanj z izdajatelji radijskih programov izoblikovalo stališče, da praktične razlike med njimi ni več in so bili v pogajanjih tudi uporabniki za poenotenje pogojev ne glede na programski status posameznega izdajatelja. Zaradi tega je tožnik področje radijske radiodifuzije tarifno poenotil in za vse skupaj sprejel enotno Začasno tarifo. Predstavniki komercialnih radijskih postaj v pogajanjih niso želeli sporazuma, predstavniki nekomercialnih postaj pa so sporazum sklenili, tožnik pa enake pogoje ponuja celotnemu sektorju radiodifuznega radijskega oddajanja, vendar pa predstavniki komercialnih programov pogojev, ki so jih nekomercialni sprejeli, nočejo sprejeti, prav tako pa ne ukrenejo ničesar niti glede Začasne tarife. Zoper izdajatelje komercialnih radijskih programov na podlagi Začasne tarife že tečejo sodni postopki ter redna sodišča odločajo tudi o zakonitosti sprejemanja Začasne tarife, tako da je vprašljiva pravilnost odločanja o Začasni tarifi tožnika v upravnem postopku pri uradu. Tožnik sodišču predlaga, naj v dokazne namene pridobi spise v tam navedenih zadevah, ki se rešujejo pri sodiščih, predlaga tudi zaslišanje kot pričę [redacted] ter pridobitev podatka od Sveta o morebitnem postopku zaradi Začasne tarife. Tožnik sodišču predlaga, naj po izvedeni glavni obravnavi in izvedbi predlaganih dokazov razsodi, da se izpodbijani sklep odpravi, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka.

3. Toženka v odgovoru na tožbo prereka tožbene navedbe ter nanje argumentirano odgovarja, sodišču pa predlaga, naj tožbo kot neutemeljeno zavrne.
4. Tožba ni utemeljena.
5. V zadevi je sporna odločitev urada, da je tožnik z določitvijo Začasne tarife (in njeno objavo v Uradnem listu RS) kršil določbo četrtega odstavka 156. člena ZASP ter da mora ugotovljeno kršitev odpraviti tako, da nezakonito določeno Začasno tarifo prekliče z učinkom od 9. 1. 2012 dalje (in preklic objavi v Uradnem listu RS).
6. V določbah 156. člena ZASP je urejena tarifa; kaj je njen predmet, na kakšen način se določi, kateri so kriteriji za določitev primerne tarife in pod kakšnimi

pogoji se določi začasna tarifa. Tako je določeno, da se s tarifo za uporabo avtorskih del določita višina in način izračunavanja avtorskega honorarja ali nadomestila, ki ga mora posamezni uporabnik plačati kolektivni organizaciji za uporabo avtorskega dela iz repertoarja kolektivne organizacije (prvi odstavek). Dalje je določeno, da se tarifa določi s skupnim sporazumom med kolektivno organizacijo in reprezentativnim združenjem uporabnikov ali, če to ni mogoče, z odločbo Sveta ter da se do drugačne pravno močne odločbe Sveta šteje, da so tarife, določene z veljavnim skupnim sporazumom, primerne (drugi odstavek). Kot kriteriji za določitev primerne tarife so navedeni: - celotni bruto prihodek, ki se doseže z uporabo avtorskega dela, ali, če to ni mogoče, celotni bruto stroški, povezani s to uporabo; - pomen avtorskega dela za dejavnost uporabnika; - razmerje med varovanimi in nevarovanimi avtorskimi deli, ki so uporabljena; - razmerje med pravicami, ki se upravljajo kolektivno ali individualno; - posebna zahtevnost kolektivnega upravljanja pravic zaradi določene uporabe avtorskih del; - primerljivost predlagane tarife s tarifami istovrstnih kolektivnih organizacij v drugih, predvsem sosednjih državah Evropske unije, ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči (tretji odstavek). Glede začasne tarife pa je določeno, da če za neko vrsto uporabe avtorskih del tarifa še ni bila določena, lahko kolektivna organizacija sama, ob upoštevanju določb o kriterijih za primerno tarifo, določi začasno tarifo, ki velja do določitve tarife po rednem postopku iz drugega odstavka tega člena; kolektivna organizacija objavi začasno tarifo v Uradnem listu Republike Slovenije (četrti odstavek).

7. Urad je določitev Začasne tarife - za prizemeljsko radiodifuzno oddajanje komercialnih fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa programa nacionalnega pomena - s strani tožnika štel za kršitev prej povzete določbe četrtega odstavka 156. člena ZASP, ker je ugotovil, da je bila tarifa za tak način uporabe - to je za (prizemeljsko) radiodifuzno oddajanje fonogramov oziroma uporabo fonogramov v radijskih programih, vključno za uporabo fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa nacionalnega pomena - prej že določena, pri čemer se je skliceval na to, da so tarife pred tem že določali Tarifa 1, Sporazum 1, Sporazum 2 in Sporazum 3. Navedena dejstva o tem, da je bila tarifa (za radiodifuzno oddajanje fonogramov v radijskih programih) že določena v navedenih dokumentih ter da nobeden v času določitve Začasne tarife ni več veljal, niti niso sporna. Vendar pa tožnik meni, da je ob takih dejstvih Začasno tarifo mogel zakonito določiti, ker v času določitve te tarife nobena druga tarifa ni več veljala, ter da je urad nepravilno razlagal določbo četrtega odstavka 156. člena ZASP v pomenu, da je kot pogoj za določitev začasne tarife mogoče šteti le dejansko situacijo, ko tarifa še nikoli ni bila določena.
8. Sodišče se z uradom strinja, da je določbo četrtega odstavka 156. člena ZASP treba razlagati v pomenu, kot jo je razlagal urad. Sodišče v celoti sprejema argumente, ki jih v obrambo svoje razlage navaja urad. Tudi sodišče meni, da

določba 5. točke četrtega odstavka 157. člena ZASP (po kateri se morebitni poračun glede na začasno tarifo opravi do sklenitve skupnega sporazuma, če se s tem skupnim sporazumom prvič določa tarifa za neko vrsto uporabe avtorskih del), ki začasno tarifo omenja izrecno v zvezi s prvič določeno tarifo po rednem postopku, tj. s skupnim sporazumom, daje podlago za razlago, da kolektivna organizacija more enostransko (in torej ne po rednem postopku, kot ga ureja drugi odstavek 156. člena ZASP) določiti začasno tarifo le pred prvo določitvijo tarife za neko vrsto uporabe avtorskih del oziroma (po dikciji četrtega odstavka 156. člena ZASP) če za neko vrsto uporabe avtorskih del tarifa še ni bila določena. Uporaba še zgodovinske metode pa tudi potrjuje, da je prej podana razlaga določbe četrtega odstavka 156. člena ZASP, kot jo podaja urad v izpodbijanem sklepu, pravilna. Namreč ureditev po noveli ZASP-B, uveljavljeni 11. 5. 2004, je kolektivnim organizacijam dopuščala (enostranski) sprejem tarif za uporabo avtorskih del; le če je bil sklenjen skupni sporazum, je veljalo tam dogovorjeno nadomestilo kot tarifa (157. člen). Z novelo ZASP-D, uveljavljeno 13. 1. 2007, pa je bil sistem določanja tarif spremenjen in urejen celovito, ureditev pa se odtlej ni spreminjala. Tudi iz obrazložitve predloga novele ZASP-D (k 6. in 7. členu) v Poročevalcu št. 121/2006 izhaja, da predlog zakona ne dopušča dvoma, da so pogajanja glavni način določitve tarife, saj se tarifa določi s skupnim sporazumom med kolektivno organizacijo in reprezentativnim združenjem uporabnikov, če pa to ni mogoče, jo določi Svet, ki ga predlog zakona uvaja na novo; če za neko vrsto uporabe avtorskih del tarifa še ni bila določena, lahko kolektivna organizacija sama določi začasno tarifo, ki velja do določitve „redne“ tarife. Sodišče se z uradom strinja, da je ZASP-D uvedel bistveno spremenjen način določanja tarif ter da je enostransko določanje tarif izjema, ki je tudi po mnenju sodišča urejena v četrtem odstavku 156. člena ZASP tako, da začasno tarifo lahko določi kolektivna organizacija le pred prvo določitvijo tarife za posamezno vrsto uporabe avtorskih del (ter velja do določitve tarife po rednem postopku, urejenem v drugem odstavku 156. člena ZASP). Ob uporabljenih metodah razlage navedena zakonska določba dopušča prej podano enopomensko razlago, ne da bi moralo besedilo vsebovati še besedo „nikoli“, kot meni tožnik. Glede na to sodišče zavrača kot neutemeljene tudi tožbene navedbe, da gre za nejasno določbo, ki zato ne bi mogla biti razlagana v škodo uporabnikov. Relevantne zakonske določbe pa organ v postopku tudi vedno mora razlagati, da ugotovi njihov pravi pomen ter jih nato tako lahko tudi uporabi; kolikor tožnik meni drugače, je tako v zmoti.

9. Sodišče se s tožnikom tudi ne strinja, da bi za presojo zakonitosti izpodbijanega sklepa bilo pravno pomembno, da, kot navaja, v zvezi z Začasno tarifo nihče ni sprožil postopka pri Svetu oziroma da je preteklo že dveletno obdobje uporabe Začasne tarife, zaradi česar se po njegovem mnenju zastavlja vprašanje smiselnosti poseganja v razmerja med tožnikom in uporabniki. Po prvem odstavku 157.a člena ZASP kolektivna organizacija ali reprezentativno združenje

uporabnikov lahko kadarkoli po objavi začasne tarife ali če po štirih mesecih od začetka pogajanj ne sklenejo skupnega sporazuma, zahteva, da Svet določi primerno tarifo. Tudi če postopek za določitev primerne tarife pri Svetu s strani uporabnikov ni bil zahtevan, pa to tožnika kot kolektivne organizacije ne opravičuje, da bi mogel ravnati v nasprotju z zakonom; ob ugotovitvi, da za določeno vrsto uporabe avtorskih del ni veljavne tarife, bi tožnik moral začeti redni postopek za določitev tarife. Pa tudi pretek časa po objavi Začasne tarife ni okoliščina, ki bi po zakonu lahko vplivala na uvedbo postopka nadzora v zvezi z določitvijo Začasne tarife (162. člen ZASP). Glede na to podatek o morebitnih postopkih, sproženih pri Svetu s strani izdajateljev radijskega programa zaradi Začasne tarife, ni pravno pomemben za odločitev, zato sodišča predlaganega dokaza za ugotovitev navedenega dejstva kot nepotrebne ni izvedlo.

10. Tožnik v zakonu tudi ni imel podlage za določitev Začasne tarife za prizemeljsko radiodifuzno oddajanje komercialnih fonogramov v radijskih programih, ki nimajo statusa programa nacionalnega pomena, iz razloga, da bi s tem področje radijske radiodifuzije tarifno poenotil. Kot je sodišče že navedlo, ZASP postavlja pravilo določanja tarife s skupnim sporazumom med kolektivno organizacijo in reprezentativnim združenjem uporabnikov, ali, če to ne uspe, preko postopka pri Svetu, medtem ko je enostranska določitev začasne tarife izjema, v zakonu omejena na prvo določitev tarife za posamezno vrsto uporabe avtorskih del (156. člen). Glede na to je nepotreben predlagani dokaz z zaslišanjem kot pričē [REDACTED] [REDACTED] ter ga sodišče zato ni izvedlo.
11. Sodišče tožniku tudi ne pritrjuje, da bi urad z izdajo izpodbijanega sklepa prekoračil svoja pooblastila po ZASP. Po 162. členu ZASP urad nadzoruje, ali kolektivna organizacije izvaja naloge v skladu s tem zakonom, pri čemer je v ta namen upravičena, da zahteva od kolektivne organizacije poročila o poslovnih zadevah kakor tudi vpogled v poslovne knjige in druge poslovne dokumente v potrebnem obsegu, da zahteva od kolektivne organizacije, da posreduje spremembe statuta, skupne sporazume z združenji uporabnikov tarife in njihove spremembe, sporazume s tujimi kolektivnimi organizacijami, sklepe skupščine kolektivne organizacije, letna poročila in poročilo revizijske gospodarske družbe skupaj z mnenjem pooblaščenega revizorja o pravilnosti in skladnosti poslovanja kolektivne organizacije s tem zakonom, notranjimi akti kolektivne organizacije in sporazumi, ki jih je kolektivna organizacija sklenila z drugimi. Že navedene določbe dajejo podlago za razlago, da je urad pristojen za nadzor skladnosti opravljanja nalog z zakonom ter ne zgolj za nadzor, ali kolektivne organizacije sploh opravljajo naloge, ki jih določa 146. člen ZASP (dovoljujejo uporabo del iz repertoarja varovanih del pod podobnimi pogoji za podobne vrste uporabe; obveščajo uporabnike o višini nadomestil, ki jih predlagajo, in sklepajo z njimi sporazume o pogojih uporabe varovanih del; objavljajo tarife za plačilo nadomestil; sklepajo sporazume s tujimi kolektivnimi organizacijami; nadzorujejo

uporabo del iz repertoarja; izterjujejo plačila nadomestil in avtorskih honorarjev; delijo zbrana sredstva imetnikom pravic v skladu z vnaprej določenimi pravili delitve ter uveljavljajo varstvo avtorskih pravic pred sodišči in drugimi državnimi organi). Poleg tega je tudi v določbi 162.a člena ZASP (o ukrepih v primeru kršitev kolektivnih organizacij) sankcija predvidena ločeno tako za primer, da kolektivna organizacija ne opravlja svoje dejavnosti v skladu s 146. členom tega zakona kot za primer, da kolektivna organizacija večkrat krši določbe tega zakona (točki 2 in 3 drugega odstavka 162.a člena ZASP). Tako tudi ta določba daje podlago za razlago, da nadzor nad kolektivnimi organizacijami, kateremu v primeru ugotovljenih kršitev sledijo v zakonu predvideni ukrepi, obsega ugotavljanje skladnosti opravljanja nalog z zakonom. Poleg tega je v obrazložitvi k predlogu ZASP v Poročevalcu DZ št. 21/1994 ureditev v zakonu upravnih kontrolnih mehanizmov (dovoljenje, odvzem dovoljenja, nadzor urada) kot potrebnih v zvezi z izvajanjem kolektivnega upravljanja avtorskih pravic utemeljena s „praktično monopolno naravo kolektivnega upravljanja“. Taka obrazložitev prav tako kaže na namen zakonodajalca, da uvede nadzor urada kot vsebinski ter ne zgolj formalen.

12. Tudi kolikor tožnik svoje stališče o tem, da nadzor urada ne bi mogel obsegati ugotavljanja, ali je zakonito mogel določiti začasno tarifo, opira na sodbo Vrhovnega sodišča II Ips 160/2011 z dne 15. 9. 2011, iz katere po njegovem mnenju izhaja, da je vprašanje zakonitosti tarif stvar rednega sodnega ter ne upravnega postopka, se sodišče z njim ne strinja. Navedena sodba se nanaša na izvršilni postopek, v katerem je pred odločitvijo moralo biti rešeno vprašanje, ali je kolektivna organizacija nadomestilo za uporabo avtorskih del (katerega plačilo je uveljavljala v sodnem postopku) (pravilno) obračunala po veljavni (glede na zakonske določbe) tarifi. Zato presoja vprašanja veljavnosti tarife v navedenem sodnem postopku zaradi plačila terjatve iz naslova nadomestila za uporabo avtorskega dela ne predstavlja odločitve o zakonitosti tarife kot odločitve v stvari iz sodne pristojnosti (na nobeni stopnji sodnega postopka v izreku sodne odločbe ni bilo odločeno o zakonitosti tarife), pač pa ugotovitev za odločitev pravno pomembnega dejstva. Glede na to tožnik brez podlage zatrjuje, da je vprašanje zakonitosti tarif (in določanja začasne tarife) stvar rednega sodnega postopka in ne upravnega postopka nadzora nad izvajanjem nalog kolektivne organizacije ter da bi bili, če to ne bi veljalo, kršeni načeli litispendence in res iudicata.
13. Na navedbe tožnika, da zoper izdajatelje komercialnih radijskih programov na podlagi začasne tarife tečejo sodni postopki ter da redna sodišča tako odločajo tudi o zakonitosti določitve Začasne tarife, zaradi česar je prav tako vprašljiva pravilnost odločanja o tem tudi urada v upravnem postopku, sodišče odgovarja, da predstavlja v sodnih postopkih, v katerih tožnik po lastnih navedbah vtožuje nadomestila po Začasni tarifi, ugotavljanje, ali je bila Začasna tarifa zakonito določena, (zgolj) ugotavljanje pravno pomembnega dejstva, na podlagi katerega

bo odločeno o tožnikovih tožbenih zahtevkih. Za odločitev v tem upravnem sporu je zato pravno nepomembno, kakšna bo presoja rednega sodišča o zakonitosti določitve Začasne tarife (saj na tam ugotovljeno dejstvo to sodišče ni vezano). Glede na to tudi dokaza s pridobitvijo sodnih spisov v prej omenjenih zadevah sodišče kot nepotrebnega za odločitev ni izvedlo.

14. Ker je po povedanem sodišče ugotovilo, da je bil postopek za izdajo izpodbijanega sklepa pravilen ter da je sklep pravilen in na zakonu utemeljen, je tožbo na podlagi prvega odstavka 63. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) kot neutemeljeno zavrnilo. Predlagane glavne obravnave sodišče ni izvedlo, saj dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo izpodbijanega sklepa, med tožnikom in toženko ni sporno ter v tožbi predlagani dokazi niso pomembni za odločitev (59. člen ZUS-1).
15. O stroških postopka pa je sodišče odločilo na podlagi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, po katerem v primeru, kadar sodišče (med drugim) tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 9. september 2014

Predsednica senata:

Jonika Marflak Trontelj, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe:

JK

